

Arrest

nr. 67 707 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. DASSEN, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U kreeg in 2008 problemen omwille van het feit dat u tijdens het eerste Tsjetsjeense conflict strijders geholpen zou hebben met voedsel en vervoer van gewonden. Ongeveer in mei 2008 vielen voor het eerst gemaskerde mannen in camouflageuniform binnen bij u thuis 's nachts. U werd meegenomen en gedurende enkele dagen vastgehouden in een kelder. Daar werd u geslagen en bedreigd. U werd vrijgekocht door uw

familieleden. Enkele maanden later werd u opnieuw meegenomen en vastgehouden. Ook in 2009 gebeurde dit. U werd een laatste keer meegenomen door gemaskerde mannen in camouflageuniform in mei 2010. Toen werd u gedurende een 20-tal dagen vastgehouden. Ook toen werd u geslagen en bedreigd. U liep hierbij enkele breuken op. U werd telkens thuis door een dokter verzorgd. Toen u enige tijd later tijdens een politiecontrole werd tegengehouden, liep u A. (...) tegen het lijf, een kennis die samen met u strijders had geholpen tijdens het eerste Tsjetsjeense conflict. U vertelde hem over uw aanhoudingen. Hij raadde u aan om zo snel mogelijk het land te verlaten, omdat men u volgens hem opnieuw zou komen zoeken en meenemen. Hierna vertrok u ongeveer in november 2010 naar Naltchik (Kabardino-Balkarië). U verbleef er bij een vriend van u, A. B. (...). Enkele dagen na uw vertrek uit Tsjetsjenië werd uw vrouw, G. M. (...) (OV 6.744.737), bezocht door een drietal gemaskerde mannen in camouflageuniform en twee mannen in burger. Zij vroegen naar uw verblijfplaats. Uw vrouw werd bedreigd en geslagen. Toen de mannen verdwenen, nam uw echtgenote contact op met één van uw familieleden. Deze bracht haar naar uw verblijfplaats in Naltchik. U besloot het land te verlaten en de nodige documenten werden geregeld door een zekere R. (...). Hij bracht u samen met een chauffeur met een minibus naar België, waar u op 22 december 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw individueel dossier blijkt dat u problemen ondervond met uw autoriteiten omwille van uw activiteiten tijdens het eerste Tsjetsjeense conflict in 1994-1996. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, noch aan de hand van de door u voorgelegde documenten, noch aan de hand van uw verklaringen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die u ondervonden zou hebben in de periode dat u in de Russische Federatie verbleef, meer bepaald tussen mei 2008 en uw vertrek uit de Russische Federatie eind november 2010. De enige documenten die u neerlegde ten bewijze van uw asielrelaas zijn twee convocaties die op uw naam zouden toegekomen zijn in december 2010 en in januari 2011, na uw vertrek uit de Russische Federatie. Eerst en vooral dient echter opgemerkt te worden dat nergens uit de door u neergelegde convocaties duidelijk blijkt in het kader van welke zaak u opgeroepen wordt. Er kan uit de inhoud van deze documenten enkel afgeleid worden dat u verzocht wordt zich aan te melden "in het kader van een onderzoek", zonder enige verdere specificering of verwijzing naar het soort onderzoek waarvoor u opgeroepen wordt of in welke hoedanigheid u hiervoor wordt opgeroepen. Verder dient er nog op gewezen te worden dat de convocaties niet voorzien zijn van enige officiële hoofding, waardoor de geloofwaardigheid van deze documenten ondermijnd wordt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat het vaak mogelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling eender welk document te verkrijgen van ambtenaren. Hierdoor worden bovenstaande twijfels over de geloofwaardigheid en de echtheid van de door u neergelegde convocaties nog versterkt. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat de convocaties die u neerlegde slechts kopies zijn, waardoor ze derhalve een geringe bewijswaarde hebben. De geloofwaardigheid van deze convocaties wordt overigens verder nog aangetast door volgende vaststellingen. Zo is het wel erg merkwaardig dat u pas na uw vertrek uit de Russische Federatie, meer bepaald in december 2010, voor het eerst een convocatie toegestuurd zou gekregen hebben, ofschoon u naar eigen zeggen al sinds 2008 tot aan uw

vertrek eind 2010 vervolgd werd en ook reeds verschillende keren werd meegenomen. U zou nooit eerder een convocatie ontvangen hebben (CGVS p.3). U werd bovendien pas van het bestaan van deze documenten op de hoogte gebracht een dag vóór het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS p.2). U verklaarde dat u uw familie toen nog niet had gevraagd om de convocaties naar België door te sturen omdat u "niet wist of ze belangrijk waren", wat weinig aannemelijk is aangezien u van deze convocaties meteen gewag maakte toen u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u nog iets had vernomen van de situatie na uw vertrek (CGVS p.2). Het feit dat u hiervan spontaan melding maakte, toont aan dat deze documenten voor u wel degelijk van belang waren in het kader van uw asielaanvraag.

Naast bovenstaande vaststellingen omtrent de door u neergelegde documenten, dient opgemerkt te worden dat uw algehele geloofwaardigheid verder nog ondermijnd wordt door het feit dat uw verklaringen omtrent uw problemen in de Russische Federatie bijzonder vaag en oppervlakkig zijn. Zo kon u niet precies zeggen met wie of waarom u problemen kreeg in 2008. U vermoedt dat u gezocht werd door "speciale eenheden" van het Ministerie van Defensie omwille van uw deelname aan het eerste Tsjetsjeense conflict van 1994-1996 (CGVS p.2 en 6), maar u kon dit verder op geen enkele manier onderbouwen. U zou een drie- à viertal keren meegenomen geweest zijn, maar u weet niet precies door wie (CGVS, p. 10). Dit is merkwaardig aangezien uit uw verklaringen blijkt dat er toch telkens betaald werd voor uw vrijlating, met name door uw familieleden (CGVS, p.7 en 9 en vragenlijst DVZ, vraag 3.1). U weet evenmin waar u precies werd vastgehouden. U weet enkel dat het een kelder was waar u vast zat (CGVS p.6-7). Verder dient opgemerkt te worden dat het wel erg merkwaardig is dat u in mei 2008 plots werd lastiggevallen omwille van feiten die dateren van 12 jaar eerder, en dat u tussen 1996 en 2008 nooit eerder enig probleem ondervond. Door het gebrek aan bewijzen en door uw vage verklaringen, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Bijkomend dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste reisdocument, zijnde uw internationaal Russisch paspoort. Nu verklaarde u weliswaar dat u nooit een internationaal paspoort had gehad (CGVS, p.9). Uit de stempel die op p.19 in uw binnenlands paspoort werd aangebracht, blijkt echter dat u op 5 juli 2006 een internationaal- of reispaspoort werd uitgereikt (zie document 1 in groene map). Door het niet kunnen voorleggen van dit document ontstaat het vermoeden dat u dit bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, verborgen te houden.

Tenslotte doen ook de verklaringen die u aflegde over uw reisweg vanuit de Russische Federatie afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U stelde immers dat u tijdens uw reis vanuit Naltchik (Kabardino-Balkarië) tot in België geen enkele persoonlijke identiteitscontrole hebt ondergaan (CGVS p.5). U kon zich evenmin herinneren door welke landen u vanuit Naltchik naar België reisde, noch bleek u er helemaal zeker van of er valse documenten voor u werden aangemaakt (CGVS p.5). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zelf gedurende de volledige reis geen enkele controle zou ondergaan hebben. Bovendien werden omtrent uw reisdocumenten tegenstrijdigheden vastgesteld, niet enkel in uw onderlinge verklaringen, maar eveneens tussen de verklaringen die u en uw vrouw aflegden voor het Commissariaat-generaal, waardoor uw geloofwaardigheid hieromtrent op ernstige wijze ondergraven wordt. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie onderweg geen reisdocumenten in handen hadden, enkel jullie binnenlands paspoort. Zij zou ook geen internationale paspoorten gezien hebben (CGVS M. (...) p.4). U daarentegen beweerde aanvankelijk dat er "waarschijnlijk" valse paspoorten werden aangemaakt voor jullie en dat de smokkelaar jullie "andere paspoorten" gaf die hij terug afnam toen jullie aankwamen in België (CGVS p.5). Toen u hierna, ter verduidelijking, nogmaals werd gevraagd of u de internationale paspoorten dan in handen had tijdens de reis, antwoordde u bevestigend (CGVS p.5). U voegde hieraan toe dat jullie namen erop stonden (CGVS p.5). Toen u vervolgens gevraagd werd of u ook een visum had gezien in dit paspoort, antwoordde u dat er geen visum instond (CGVS p.5). Onmiddellijk daarna stelde u uw verklaringen echter bij en zei u dat u niet echt in de paspoorten keek en dat hij (de smokkelaar) de paspoorten bij zich hield tijdens de reis (CGVS p.5), waarmee u uw eerdere verklaringen, namelijk het feit dat u een internationaal paspoort in handen had tijdens de reis en het pas werd afgenomen toen u hier aankwam, tegensprak. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat hij u het paspoort wel toonde, maar dat u het niet bij u kon houden tijdens de reis. Hij zou het immers hebben bijgehouden tijdens de reis (CGVS p.6). Door deze verklaring blijft de tegenstrijdigheid in uw verklaringen echter overeind staan en wordt het vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt nog versterkt.

Gelet op het geheel van voorgaande conclusies dient te worden besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kon aannemelijk maken en dat u al evenmin concreet hebt kunnen aantonen dat u in uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde Russisch binnenlands paspoort kan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen aangezien het louter persoonsgegevens bevat, dewelke hier niet ter discussie staan. De twee kopies van convocaties die u na het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog toestuурde, werden eerder reeds besproken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw vrouw, G. M. (...) (OV 6.744.737), die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p. 2, CGVS M. (...) p.1 en 5), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij zich wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

(...) "Verder dient ook in uw eigen opeenvolgende verklaringen nog een ongerijmdheid opgemerkt te worden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze in een slecht daglicht stelt. Zo verklaarde u in de vragenlijst die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgemaakt voor het Commissariaat-generaal dat u midden november 2010, toen uw man zich in Naltchik bevond, bezoek kreeg van 5 mannen die u sloegen en bedreigden. Zij zouden allemaal weggegaan zijn toen u een onbekende telefonische oproep kreeg (vragenlijst DVZ voor het CGVS p.2 vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat één van uw belagers een telefonische oproep kreeg, waarna zij allen vertrokken (CGVS p.3 en 6). Toen u geconfronteerd werd met deze anomalie in uw verklaringen, herhaalde u dat één van hen een telefoontje kreeg. U zou deze ongerijmdheid niet gehoord hebben toen men u het verslag bij DVZ voorlas om het u ter goedkeuring te laten ondertekenen. In het licht van de eerder vermelde vaststellingen omtrent uw geloofwaardigheid, en gelet op uw verantwoordelijkheid om foutief opgetekende asielverklaringen te melden alvorens u deze ter goedkeuring ondertekent, kan deze uitleg echter moeilijk aanvaard worden.

Gelet op het geheel van voorgaande conclusies dient te worden besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kon aannemelijk maken en dat u al evenmin concreet hebt kunnen aantonen dat u in uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen

enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, met name het bewijs van woonst, uw binnenlands Russisch paspoort en een kopie van een vliegtuigticket Grozny-Moskou, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch paspoort bevat louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Het bewijs van woonst toont aan dat u een tijdelijke registratie had in Moskou van 9/1/2010 tot 9/07/2011, naar eigen zeggen omdat u zich vaak met uw broer voor medische zorgen naar Moskou diende te begeven (CGVS p.2), maar houdt geen verband met de door u aangehaalde problemen, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 7). Het vliegtuigticket toont aan dat u op 1 augustus 2010 een vlucht nam van Grozny naar Moskou, wat hier evenmin betwist wordt. Dit ticket bevond zich volgens u samen met het verblijfsdocument in uw intern paspoort (CGVS p.2).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Tevens roepen zij een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen betogen dat zij wel degelijk hebben uitgelegd waarom eerste verzoekende partij in 2008 problemen kreeg, schetsen opnieuw zijn banden met de Tsjetsjeense rebellen tijdens de eerste oorlog in 1994-1996 en benadrukken dat hij om deze reden verscheidene malen door de Tsjetsjeense militairen werd opgepakt en vastgehouden.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoekende partijen dienen integendeel de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het op summiere wijze herhalen van het door eerste verzoekende partij voorgehouden asielrelaas weerlegt geenszins de motivering dat de geloofwaardigheid van dit relaas wordt aangetast door de vastgestelde vaagheden, die onder meer betrekking hebben op het feit dat eerste verzoekende partij enkel een vermoeden heeft te worden gezocht door de speciale eenheden van het ministerie van defensie, doch niet kon specificeren met wie hij precies te maken had – zou ook politie kunnen geweest zijn (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2) – wat onaannemelijk is rekening houdende met het gegeven dat zijn familie actief intervenieerde en telkenmale betaalde voor zijn vrijlating, en op het niet kennen van de plaatsen van opsluiting en mede door de onaannemelijkheid pas in 2008 – zijnde twaalf jaar na het einde van het conflict – voor het eerst moeilijkheden te hebben gekregen met de autoriteiten om reden van de in de periode 1994-1996 verleende hulp aan rebellen. Desbetreffende motivering blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.4.1. Daarnaast drukken verzoekende partijen hun verontwaardiging uit over het niet in overweging nemen van de door hen neergelegde convocaties. Zij menen dat deze het bestaan van hun problemen staven en beklemtonen dat zij al het mogelijke doen om hiervan de originele documenten te bemachtigen. Verwerende partij kan bezwaarlijk argumenteren dat men dergelijke stukken in Tsjetsjenië moeiteloos tegen betaling kan bekomen teneinde de bewijswaarde ervan teniet te doen. Deze redenering impliceert immers dat geen enkel document, afkomstig uit Tsjetsjenië, zou worden aanvaard ter staving van de opgeworpen problemen.

Bij aangetekend schrijven van 15 juli 2011 ontving de Raad twee originele documenten, waarvan één werd vertaald als zijnde de convocatie van 21 december 2010. Eerste verzoekende partij wordt daarin gevraagd om zich te melden bij de hoofdinspecteur van de Tsjetsjeense criminele politie in het kader van een onderzoek. De raadsman van verzoekende partijen onderstreept in een begeleidend schrijven dat het volstaat om geen gevolg te geven aan deze oproepingsbrief om te worden gearresteerd of anderszins te worden gestraft.

2.2.4.2. De Raad constateert dat verzoekende partijen hun verweer reduceren tot het aanvechten van slechts één van de punten uit de zeer uitgebreide motivering aangaande het afwijzen van de convocaties – namelijk het probleemloos verkrijgen van documenten in Tsjetsjenië, zoals wordt aangehaald in het administratief dossier (stuk 13, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentie tch2008-140w) – en het bijbrengen van de originele convocaties. Evenwel dient erop te worden gewezen dat de motivering van verwerende partij meerdere aspecten behelst:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die u ondervonden zou hebben in de periode dat u in de Russische Federatie verbleef, meerbepaald tussen mei 2008 en uw vertrek uit de Russische Federatie eind november 2010. De enige documenten die u neerlegde ten bewijze van uw asielrelaas zijn twee convocaties die op uw naam zouden toegekomen zijn in december 2010 en in januari 2011, na uw vertrek uit de Russische Federatie. Eerst en vooral dient echter opgemerkt te worden dat nergens uit de door u neergelegde convocaties duidelijk blijkt in het kader van welke zaak u opgeroepen wordt. Er kan uit de inhoud van deze documenten enkel afgeleid worden dat u verzocht wordt zich aan te melden “in het kader van een onderzoek”, zonder enige verdere specificering of verwijzing naar het soort onderzoek waarvoor u opgeroepen wordt of in welke hoedanigheid u hiervoor wordt opgeroepen. Verder dient er nog op gewezen te worden dat de convocaties niet voorzien zijn van enige officiële hoofding, waardoor de geloofwaardigheid van deze documenten ondermijnd wordt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat het vaak mogelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling eender welk document te verkrijgen van ambtenaren. Hierdoor worden bovenstaande twijfels over de geloofwaardigheid en de echtheid van de door u neergelegde convocaties nog versterkt. Voorts

dient nog opgemerkt te worden dat de convocaties die u neerlegde slechts kopies zijn, waardoor ze derhalve een geringe bewijswaarde hebben. De geloofwaardigheid van deze convocaties wordt overigens verder nog aangetast door volgende vaststellingen. Zo is het wel erg merkwaardig dat u pas na uw vertrek uit de Russische Federatie, meerbepaald in december 2010, voor het eerst een convocatie toegestuurd zou gekregen hebben, ofschoon u naar eigen zeggen al sinds 2008 tot aan uw vertrek eind 2010 vervolgd werd en ook reeds verschillende keren werd meegenomen. U zou nooit eerder een convocatie ontvangen hebben (CGVS p.3). U werd bovendien pas van het bestaan van deze documenten op de hoogte gebracht een dag vóór het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS p.2). U verklaarde dat u uw familie toen nog niet had gevraagd om de convocaties naar België door te sturen omdat u “niet wist of ze belangrijk waren”, wat weinig aannemelijk is aangezien u van deze convocaties meteen gewag maakte toen u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u nog iets had vernomen van de situatie na uw vertrek (CGVS p.2). Het feit dat u hiervan spontaan melding maakte, toont aan dat deze documenten voor u wel degelijk van belang waren in het kader van uw asielaanvraag.”

De Raad wijst erop dat desbetreffende motivering als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van afzonderlijke componenten. Het is immers het geheel van navolgende punten – zijnde de niet vermelding van de zaak, het niet specificeren van het soort onderzoek, de niet aanduiding van de hoedanigheid waarin wordt opgeroepen, het ontbreken van een officiële hoofding, het gegeven dat eerste verzoekende partij in de beweerde periode dat hij werd lastiggevallen, gedurende twee en een half jaar nooit enige convocatie kreeg en dit pas na haar vertrek plots wel het geval was, de vaststelling dat eerste verzoekende partij slechts vlak voor het interview op de hoogte zou zijn gebracht van het bestaan van deze convocaties en ten slotte zijn zogenaamde onwetendheid over het belang ervan voor zijn asielaanvraag – én de informatie dat dergelijke documenten tegen betaling in Tsjetsjenië kunnen worden bekomen, dat verwerende partij ertoe noopt te besluiten dat deze stukken niet van aard zijn om het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen, doch gezien voormelde argumenten verder de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen. Op basis van voormelde punten, die door verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand worden beschouwd, kon verwerende partij terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van deze convocaties. Het feit dat deze stukken plots in origineel en niet langer in fotokopie voorliggen doet op zich geen afbreuk aan voormelde vastgestelde punten.

Waar de raadsman van verzoekende partijen nog opmerkt dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij zich niet heeft aangeboden bij de criminele politie zal uitmonden in een aanhouding of alternatieve bestraffing, dient te worden opgemerkt dat het veroordelen tot een gevangenisstraf of het anderszins straffen van onderdanen op grond van de geldelijke strafrechtelijke regels hoe dan ook behoort tot de soevereine bevoegdheid van de Russische Federatie. Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat eerste verzoekende partij voor het negeren van deze oproepingsbrieven – in zoverre zij geloofwaardig zouden zijn, *quod non* – disproportioneel zou worden gestraft dan wel dat dit zou zijn ingegeven door één van de criteria van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.5.1. Betreffende de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in verband met hun reisdocumenten, stellen verzoekende partijen vervolgens dat zij met valse documenten naar België reisden vermits eerste verzoekende partij haar internationale paspoort werd afgenomen door de autoriteiten om te verhinderen dat zij naar het buitenland zou ontsnappen.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het toegeven van eerste verzoekende partij ooit in het bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort flagrant strijdig is aan haar beweringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit een internationaal paspoort te hebben gehad (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Voormeld affirmatief stellen dat er werd gereisd met valse documenten en dat er wel een internationaal paspoort was, doch dit werd afgenomen, doet geen afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande het hanteren en inkijken van de gebruikte reisdocumenten. Ook de niet aannemelijkheid van het niet hebben ondergaan van enige controle en het zich niet herinneren van de doorreisde landen wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als een niet betwiste en vaststaande motivering beschouwd.

2.2.6. Daarnaast constateert de Raad dat verzoekende partijen geen enkele poging ondernemen om de frappante tegenstrijdigheid in de verklaring van tweede verzoekende partij aangaande de inval door vijf onbekende mannen te nuanceren dan wel te weerleggen, zodat deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Waar verzoekende partijen refereren aan arrest nummer 57 220 van de Raad van 2 maart 2011, waarin aan een Tsjetsjeens asielzoeker mede ingegeven door de hoge onveiligheid van de regio het voordeel van de twijfel wordt toegekend, wijst de Raad erop dat aan arresten van de Raad geen enkele precedentswaarde kan worden toegekend daar elke asielaanvraag individueel dient te worden behandeld.

Verder merkt de Raad nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat zij dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich te benadrukken dat hun leven gezien de in Tsjetsjenië nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in gevaar is en dat de informatie uit het administratief dossier accuraat noch correct is, zonder evenwel te specificeren in welke zin de door verwerende partij aangewende informatie niet juist zou zijn. Evenmin brengen zij enig concreet element aan ter illustratie van een mogelijk reëel risico op ernstige schade in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de nog steeds in Tsjetsjenië aanwezige mensenrechtenschendingen – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 12, deel 3) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Evenmin wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers zoals verzoekende partijen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet

weerlegd. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie en dat verzoekende partijen tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal van 11 maart 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft hun asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissingen tegen alle redelijkheid ingaan, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Het argument van verzoekende partijen met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT